

ARANY JÁNOSNÁL

Csendes magányból a mézeshetek után
Ujra belépek a nagyvilág zajába,
Hol annyi sáros láb gonoszul vagy bután
Kedélyemnek fejr köntösére hága.
Mielőtt ott lennék a nagy kőhalomban,
A fővárosban, hol oly hűsen fuj a szél,
Egyet pihenek még kicsiny hajlékodban,
Leülök, barátom, meleg tűzhelyednél.

Üdvezlégys másodszor!... a tavasz tarkállott,
Amidőn először látogattalak meg,
Most bús egyformaság földi a világot,
Bús egyformasága a mogorva ősznek;
De e ború, ámbár eddig egyetérzék
A természettel, most nem sérti kedvemet,
Hisz magammal hordom a tavasz egy részét,
És a legszebbik részt, kis feleségemet.

Ime feleségem... hej be szép az élet,
Mikor az ember így másodmagával van,
Akármit huhognak, akármit ítélnék
A magányos baglyok, szomorú odvokban.

Leestem ugyan a szabadság szárnyáról,
Be vagyok kerítve egy kis karikába,
De mért kíváncsoznom ki e karikából,
Midőn minden gyönyör ide van bezárva?

Én azonban vizet hordok a Dunába
Beszélvén illetén dolgokat tenéked;
Föl van írva szinte sorsod csillagába
Ragyogó betűkkel: boldog házasság...
Itt hitvesed, amott két virgonc gyermeked!
Gyűljünk össze s üljünk itt körbe mindnyájan,
S tartsunk olyan vidám beszélgetéseket,
Hogy hallgatni még az idő is megálljon;

Igy csaljunk meg ezt a vén hajdút, ki engem
Hej, maholnap megint a dologra kerget...
Egykor a hírvágyat hátamra ültettem,
S most le nem hányhatom a már megúnt nyeret.
Nem a hír, nem a hír többé, mi ösztönöz,
Hogy munkába öljek napot és éjszakát!
Mint napszámos nyúlok íróeszközömhöz,
Aki a sátánnak elalkudta magát.

Tudom, a feledés, mint az éhes kánya
A megölt madárral, elröpül nevemmel,
Tudom, hogy siket a magyarok hazája,
S mégis énekelek, mert énekelnem kell.
El fogják feledni nevem s bár felednék
Hamar! úgy szeretném túlélni híretem:
Akkor aztán ismét a magamé lennék,
Rózsáim volnának a borostyán helyett.

Azt kívánnám, hogy itt éljek én s hitvesem
Veletek, barátom, nem-zavart magányban,
Míg nem emlékezném már saját magam sem
Arra, hogy divatban voltam hajdanában.
Akkor a dicsőség hozzád el-eljövén
Egyszer itt találna s tán reám ismervén
Mint régi barátját üdvözlne, de én
Felelnék: nem tudom, kihez van szerencsém?

Eh, balgata beszéd! alig ejtettem ki,
Nevetek, magamat kinevetem érte;
Az isten a magányt nem nekem teremti,
Odavaló vagyok én a csatatérre.
Dobják le testemmel együtt majd nevemet

A sírba, de addig ne bántsa senki sem,
Véglegelhetemig nem hagyom a helyet,
Ott esem el bármily sárosan, véresen!

Petőfi Sándor:

Szalonta, 1847. október 25-31.